

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Abbati Et Conventvi Sublacensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

disciplinari se faciat cum virgis quas in manu gestabit, sicque in silentio & jejunio usque post vesperam diem ducat, & tunc ad sustentationem naturæ pane tantum reficiatur & aqua, illis verò quindecim diebus peractis, præparet se ut infra mensem incipiat Hierosolymitanam provinciam proficisci, ubi per triennium defudet in obsequio crucifixi, arma de cetero contra Christianos minimè assumpturus, & per duos annos omnibus sextis feriis in pane & aqua jejunet, nisi fortè per indulgentiam alicujus discreti Pontificis, vel propter debilitatem corporis, vel propter fervorem ætatis, hæc abstinentia temperetur. Tu ergo redeuntem hoc modo recipias, & injunctam sibi pœnitentiam eum facias observare. Datum apud monasterium Sublacense.

ARCHIEPISCOPIS,
*Episcopis, Abbatibus, Prioribus, ad quos
istæ litteræ pervenerint.*

Epist. 78.
De pœnitentia
injuncta ei qui
propter mortem
suam, deinde
uxorem occi-
dit propter fa-
mem.
Odor. Raynald.
ad an. 1202.
§. 11.

AD apostolicæ sedis clementiam lator præsentium Robertus accedens, peccatum suum grande quidem & grave lacrymabiliter est confessus, quòd cum captus à Sarracenis cum uxore detineretur & filia, mandatum exiit à Principe, quem ipsi nominant Admiratum, ut quia famis inualebat inedia, quicumque captivus prolem haberet, illam occideret; cujus occasione mandati miser ipse, cum famis angustia perurgeret, occidit filiam & comedit. Cumque iterum aliud exisset edictum, propriam interfecit uxorem; sed de carnibus ejus gustare non potuit, cum ad vescendum coctæ sibi fuissent oblatae. Nos igitur tanti criminis horrore turbati, talem ei pœnitentiam duximus injungendam ut nunquam de cetero carnibus pro quacunque necessitate vesceretur, sed singulis sextis feriis in pane & aqua jejunet, similiter in secunda & quarta feria quadragesimæ quæ antecedit natalem, & ejus quæ pascha præcedit, ceteris autem diebus utriusque quadragesimæ devotè jejunans, uno tantum sit pulmento contentus, quod & in sanctorum vigiliis diligenter observet. Discalceatus incedat cum tunica lanæ, brevissimo scapulari, pœnitentialem baculum ad mensuram unius cubiti gestans in manu, nihil amplius à quocunque accipiens nisi quantum ad esum sibi sufficiat uno die, nec unquam per duas noctes in eodem loco moretur, nisi fortè articulus necessitatis ingruerit, & propter infirmitatem vel hostilitatem aut etiam intemperiem tran-

fire non possit, sicque sanctorum limina visitet per triennium, & cum venerit ad Ecclesiam, prostratus, non intret nisi prius cum virga vel corrigia susceperit disciplinam, sine spe conjugij perpetuò perseveret, & publicis luctis nunquam interfir, orationem dominicam centum vicibus dicat in die, & toties ac quoties genu flectat, peracto verò triennio cum literis istis ad sedem apostolicam revertatur misericordiam petiturus, & quod ab ea sibi fuerit injunctum satagat observare. Vos ergo, fratres & filij, misero misericordiam impendentes, in necessitatibus aperiatis ei viscera caritatis. Datum ut supra III. Nonas Septembris.

ABBATI ET CAPITULO
sancti Iohannis Senonensis.

EX susceptæ nobis imminet officio servitutis Ecclesiarum utilitatibus studio. sius imminere sicque præcavere ipsarum gravaminibus & jacturis ut sub regimine nostro debita gaudeant libertate, ac ab aliquibus contra justitiam non graventur. Eapropter, dilecti in Domino filij, vestris justis postulationibus inclinati, devotioni vestræ auctoritate præsentium indulgemus ut nullus in vos vel Ecclesias vestras, nisi pro manifesta & rationabili causa, interdicti vel excommunicationis audeat sententiam promulgare. Nulli ergo &c. hanc paginam nostræ concessionis &c. Datum apud monasterium Sublacense Non. Septembris, pontificatus nostri anno quinto.

Epist. 79.
Indulget ne
quis sententiam
interdicti vel
excommunicationis
ferre possit in illud
monasterium.

ABBATI ET CONVENTUI
Sublacensi.

CVM ad monasterium Sublacense personaliter venissemus. Et infra. Firmiter inhibuimus ne quis de cetero monachorum lineis camisis uteretur. Ad defectum autem hospitalitatis suppleendum mouturam unius molendini concessit, ampliora pro tempore concessurus, ita tamen quòd ad necessitatem pauperum sublevandam eleemosyna de cellario conferratur. Nos autem præfatas Ecclesias, quæ Clericis secularibus in beneficium fuerant assignatæ, ad usum revocavimus infirmorum, concessionem hospitalis quæ facta fuerat Episcopo Anagnino irritam decernentes, & statuentes ne cuiquam ulterius in beneficium concedatur, sed infirmarius disponat de illis Ecclesiis prout ad necessitates infirmorum magis noverit expedire. Prohibemus ergo districtè in virtute obedientiæ, sub obtestatione divini judicij, ne quis

Epist. 82.
De quibusdam
vitiis emen-
dandis quæ rite
monachos
irrepleant.
*Cap. Cùm ad
monaster. De
statu monachor.*

quis de cetero monachorum proprium aliquo modo possideat, sed si quis aliquid habet proprij, totum incontinenti resignet. Si verò post hæc proprietatem aliquam fuerit deprehensus habere, regulari admonitione præmissa, de monasterio expellatur; nec recipiatur ulterius, nisi pœniteat secundùm monasticam disciplinam. Quòd si proprietates apud quemquam inventa fuerint in morte, ipse cum ea in signum perditionis extra monasterium in sterquilinio subterretur, secundùm quod beatus Gregorius narrat in dialogo se fecisse. Abbas tamen & Prior frequenter inquirant & diligenter explorent ne quis fratrum proprietatem possit habere. Unde si quicumque alicui fuerit specialiter destinatum, non præsumat illud accipere, sed Abbati vel Priori vel Cellarario assignetur. In oratorio verò, refectorio, & dormitorio continuum semper silentium observetur, in claustris quoque certis horis & locis secundùm antiquam consuetudinem monasterij laudabiliter observatam, sed amodo laudabilius observandam. In refectorio verò nullus omnino carne vescatur; nec in quibusdam solemnitatibus, sicut aliquando fieri consuevit, conventus exeat cum Abbate, paucis ibi relictis, ut extra refectorium edant carnes, cum in illis diebus præcipuè regularis disciplina sit studiosius observanda; sed nec extra refectorium, nisi in infirmitorio, esum carniùm credant sibi licere, quamquam ex indulgentia possit Abbas interdum aliquos fratrum, nunc hos, nunc illos, prout necessitas postulaverit, advocare, ipsosque secum in camera sua melius & plenius exhibere. Porro debiles & infirmi, qui * minutione indigent vel aliqua medicina, non seorsum in cameris, sed omnes in infirmitorio, quæ necessaria fuerint sibi tam in carnibus quàm in aliis recipiant competentem. Quòd si quisquam eorum debilitatis fuerit aut delicatus ut non possit communibus cibis esse contentus, sic ei provideatur sine scandalo aliorum ut si Abbas vel Prior voluerit in refectorio misericordiam facere, specialem cibum aliquem competentem non ante illum sed ante se faciat apportari, de quo ipse faciat illi pitanciam pro sustentatione naturæ. Tales autem ad agenda officia monasterij deputentur qui fideles sint & discreti, nec alicui committatur aliqua obediencia perpetuò possidenda, tamquam in sua sibi vita locetur, sed cum oportuerit amoveri, sine contradictione qualibet revocetur.

Tom. I.

Prior autem præ ceteris post Abbatem potens sit in opere & sermone, ut exemplo vitæ verbòque doctrinæ fratres suos & instituere possit in bono & à malo revocare, zelum religionis habens secundùm scientiam, ut delinquentes corripiat & castiget, obediens verò foveat & confortet. Abbas verò, cui omnes in omnibus reverenter obediant, quanto frequentius poterit sit cum fratribus in conventu, vigilem curam & diligentem sollicitudinem gerens de omnibus, ut de officio sibi commisso dignam Deo possit reddere rationem. Quòd si prævaricator ordinis fuerit aut contemptor seu negligens aut remissus, pro certo se noverit non solum ab officio deponendum, sed etiam alio modo secundùm regulam castigandum, cum offensa non solum propria verùm etiam aliena de suis manibus requiratur. Nec æstimet Abbas quòd super habenda proprietate possit cum aliquo monacho dispensare: quia abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis, adeo est annexa regulæ monachali ut contra eam nec summus pontifex possit licentiam indulgere.

GVALTERIO COMITI, RECTORI
Apulie & Campanie.

Hoc est consilium & beneplacitum nostrum, quod tibi sub obtentu gratiæ nostræ mandamus, ut quia tibi locus offertur & tempus, & tam urgens necessitas quàm evidens utilitas hoc requirit, omni excusatione cessante festines in Siciliam proficisci contra perfidum Marcualdum, qui proculdubio te non expectabit in campo, sed in aliquo recludetur castello, sicque de facili totam terram tibi faventem inveniens, & tam in expensis quàm aliis tibi & tuis sufficienter poteris providere, tantumque bonum inde proveniet quantum nec possumus nec volumus literis explicare. Quòd si fortè non ires, tantum inde malum accideret quantum omnipotens Deus accidere non permittat. Dum ergo te fama præcedit, & succedit fortuna, res non solum difficiles sed penè impossibiles aggredi non formides. *Et infra:* In tua præterea ponimus voluntate utrum velis dilectum filium nobilem virum Iacobum consobrimum & Marescalcum nostrum tecum venire, an ad custodiam terræ in Apulia remanere. Apud Comites etiam & Barones aliosque fideles, & præcipuè nobiles viros Rogerium Theatinum & Iacobum Tricaricensem Comites, quibuscunque modis poterimus, studebimus pro-

P P P P

Epist. 84.
De negotiis regni Siciliae.

Vide supra lib. 2. epist. 154.

Gregor. lib. 4. dial. c. 4.

*Vide capitulum 73. an. 789. c. 3. & capitulare Aquilg. an. 817. c. 11.

ina
ad
tus
pli.
ve.
fir,
di,
at,
ad
or.
rit
go,
en-
ce-
nas

O

ser.
tio.
um
ine
ad
tur,
tris
ioni
nus
nisi
rer.
en-
anc
um
ep.
to.

VI

ense
fir-
na.
efe-
lum
am-
ta.
a su-
nfe-
quæ
rant
mo-
sa. èta
cer-
erius
arius
effi-
dire.
obe-
j, ne
quis